

תלמידת בית הספר שהפכה בן לילה לדוגמנית הצמרת, מתלוננת:

"נהיית בובה מלאכותית!"

מלכת המים. עבודה, וזהו, וכסף. ועמדה של דוגמנית מפורסמת. אבל המי חיר שעלי לשלם יקר מאוד. אולי יקר מדי.

אני צריכה לשחק את המלכה. אני חור שבת פעמיים לפני שאני לובשת בגד. אני לא הולכת יותר לדיסקוטקים רגילים. פור חדת לאכול בידיים כשאני באיזה מקום ציבורי. אני כל הזמן רק חייבת. אם אני יוצאת לרחוב בגינס, מצביעים עלי ואומר רים: "זאת מלכת המים זאת?"

אפילו בבוקר, בגינסיה, זה לא אותו דבר. אמנם שם המצב טוב יותר, אבל אפילו שם אני לא אותה האיריס הישנה.

אנשים חשובים, ולא באות יותר. אחדות מקנאות, וניתקו אותי את הקשר, מדברות עלי כל מיני דברים. קוראות לי פרפרית, ודברים כאלה.

כל מה שאפילו עוד יותר גרוע — זה שאני עצמי השתנית.

אני לא אני יותר. אני לא איריס. כל כמה שעות, אני מישוי אחרת. נהיית בור בה מלאכותית. כל היום אני נאלצת לחייך.

בערב איריס האחרת. לא עוד הגימנוסטית החביבה. עתה, היא נערת החברה הזוהרת — מאופרת, מסורקת, לבושת מחלצות. כאן בשימלת-ערב מפוארת בצבע בז, שיובאה מבוטיק "ביבה" הלונדוני לתל-אביב.

התנועות שלי אחרות. הכל עשוי ומלאכור תי. אני מלכה. גם בבית יש השפעה למצב הזה. אבי תמיד דאג בגללי. מאז הבחירה, דאגתו כפולה. הוא לא אוסר עלי ממש לעשות דברים, אבל הידיעה שלי שהוא ידאג מזה או מזה מגבילה אותי באופן יבזר.

השפתיים כואבות לי כבר מרוב חיוכים. כמה שזה נמאס לי. להיות כל הזמן חייכנית ומנומסת לכל מיני אנשים, ואפילו כאלה שאני לא סובלת. רק בגלל שהמעד מד החדש שלי מחייב.

כל הזמן אני נאלצת לעמוד על המשמר. פעם, יכולתי להתנהג בחופשיות בחברה. היום לרקוד בגינס, מחר להתלבש כמו ליידי. להתנהג כמו כל אחת אחרת. היו לי חברות, ולא דיברו עלי. יכולתי לעבור ברחוב בלי איפור. יכולתי ללכת יום אחד עם חייל, למחרת עם מישהו אחר. ואף אחד לא דיבר מילה.

הרווחתי הרבה מהזכייה שלי בתואר

יזה צחוק הגורל זה. כל השנים אמרו לי תמיד כמה שאת יפה. לני תעשי משהו. לני להתחיות. זה היה נורא מחמיא.

בבוקר הגימנוסטית בדרך לבית-הספר. ג'ינס פשוטים, חולצת בית ספר אחידה. אלה השעות היחידות ביום בה יכולה בת ה-16 להמשיך באורח חייה הישן, למרות שגם בבית-הספר ניכר השינוי במעמדה.

היא זינקה כמטאור בשמי עולם הזהר הישראלי. לפני חודשיים, היתה סתם חתיכה נוספת בים היפהפיות, גם אם מהבולטות בו. מאז בחירתה למלכת המים 1971, הפכו פני המדונה של איריס דוידסקו למפורסמות ביותר, החלו מכסות שערים בסיטונות. טובי צלמי ישראל מצלמים אותה, גדולי יצרני האופנה בארץ נאבקים על הזכות להיות מדוגמנים עליה בשבוע האופנה הישראלי. היא מוצפת הצעות לסרטים.

כל זאת — אחר הצהרים. בבוקר, ניתן לראות את הגימנוסטית בת ה-16 רוכבת על האופניים לבית-הספר, לבושה ג'ינס מרופטים ונעלי התעמלות. אחר הצהרים, היא הופכת דמות, נהיית למלכת חברה, מאופרת בהידור ולבושה בגדי פאר — בין לצורכי צילומים, בין לצורכי ייצוג.

עד כאן — הצד האחד של המטבע. הצד השני, זוהר פחות. והו הצד שהפך את הנערה, שזכתה להגשמת חלומן של אלפי בנות גילה, לאיריס האחרת: נערה גבוהה ורזה, חיוורת ושקטה, בעלת חיוך רחוק ממאושר. בחדרה, המלא עד אפס מקום בגזדים, תכשיטים, שרשראות ותיקים מכל הגדלים והצבעים, היא נראית כצל של עצמה מימים עברו.

אין זה רק בגלל הדיאטה החמורה שהיא הטילה על עצמה (נכון שרזיתי?) היא מרימה את חולצתה, ומגלה את עצמות ירכיה הבולטות. "אני חיה רק על בשר כחוש וביצים. איזה צחוק. דווקא אני, שהייתי זוללת כמו חזיר!" מה שמציק לה, חמור מכל טורדת דיאטה. זהו סיפורה האישי, על החיים בצד השני של הזוהר:

תר מלכת המים, שזכיתי בו לפני כחודשיים. גרם לי את אחת האכזבות הקשות בחיי. לא הכתר בעצמו. למעשה, אלא מה שבא בעקבותיו.

רציתי דווקא מאוד להיבחר. אולי יותר מכל דבר אחר בחיי המבוגרים. כדי להוכיח לעצמי שאני לא פחות מבנות אחרות. אולי זה נשמע אנוכי, אבל ככה זה. רציתי להיות את חיי הזוהר, לא רק לקרוא על

מאז הבחירה, קרו לי הרבה דברים. רבים — טובים. רבים יותר, וחשובים יותר — רעים.

איבדתי את כל החברות שלי. אחדות מפחדות שמאו הבחירה אני עסוקה עם